

Зоран М. Мандић

ОН

Као да се уплашио
посрће
непрестано трља очи
непрестано скреће поглед
ноге му отичу
У некој муци је тежој од ишчекивања
Не уме да покрене расположење
пред којом ружне ствари прво се
повлаче
да би у истом повлачењу почели да губе
на тежини
као маратонци који се напињу на ивици
последњег даха
И не види добро
Данима не замењује поломљене наочаре
а стоје му на столу уз рачунар
у који зури
и суши се размазан на екрану рачунара
од тог истог зурења
Неспретан да екран обрише трулекс крпом
Не зна да полуди
а зна да не зна све о лудилу
које стихом анализира у које се утопљава
са Бродским усред сибирске зиме
на кога не личи

Благ је
уме да опрости

да се поврати

Пише

мајсторски проналази речи које збуњују и
најбоље

као да им претходи својим унутрашњим молитвама

КАДА БИХ МОГАО ДА СЕ ИЗЈАСНИМ

Када бих могао да се изјасним
пре него одложим терет
и сагледам дубину у коју сам
пропадао под њим
Не би то биле просте речи
изговора
за нешто што површно разумем
што ме узима споља и оставља
без оног важног унутра
што ме обузима дрхтавицом на
сред сунца које ником не сведочи
нити ступа у савез са ичијим
добитком

Када бих могао да се изјасним о
губитку који нас све подједнако
чека
под истим непристрасним сунцем
написао бих песму о добитку
који попут иконе лебди изнад наших
глава
а није ни песма ни икона
Можда би то био саамо мали опис слике
на којој свако јутро излазим из себе
и гледам у биће које све мање познајем
које све мање разумем
које све мање разуме мој неодложен
терет
Слика је чудесна зато што привлачи
колико облицима толико и празнинама
на којима свако може да слика за себе

од себе

по себи

у себи

собом